

Zaak C-708/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

30 december 2020

Verwijzende rechter:

County Court at Birkenhead (Verenigd Koninkrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 december 2020

Verzoekster:

B T

Verweersters:

Seguros Catalana Occidente

E B

DE COUNTY COURT AT BIRKENHEAD (England and Wales) (rechter in eerste aanleg in civiele zaken Birkenhead, Engeland en Wales, Verenigd Koninkrijk)

BESLIST in zaak nr. [OMISSIS]

TUSSEN

B T

Verzoekster

en

(1) SEGUROS CATALAN A OCCIDENTS

(2) E B

Verweersters

[OMISSIS] op 30 december 2020, na de schriftelijke uitspraak in deze zaak op 22 december 2020 na aanhoring van verzoeksters verzoek tot het instellen van beroep vóór de behandeling van de zaak te schorsen om verwijzing naar het Hof van Justitie te overwegen

[OMISSIS]

EN NA in aanmerking te hebben genomen dat om uitspraak in deze zaak te kunnen doen vragen over de uitlegging van artikel 13, lid 3, van verordening (EU) nr. 1215/2012 moeten worden beantwoord en dat het passend is het Hof van Justitie te verzoeken om een prejudiciële beslissing hierover,

ALS VOLGT:

1. De in de bijlage opgenomen vragen betreffende de uitlegging van artikel 13, lid 3, van verordening (EU) nr. 1215/2012 worden krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) aan het Hof van Justitie voorgelegd voor een prejudiciële beslissing;
2. Deze beslissing wordt onmiddellijk ter kennis van het Hof van Justitie gebracht;
3. De vorderingen tegen beide verweersters worden aangehouden totdat er uitspraak is gedaan in de prejudiciële verwijzing.
4. [OMISSIS]
5. [OMISSIS]
6. Het verzoek van verzoekster om in beroep te kunnen gaan met betrekking tot de bevindingen inzake de artikelen 17 en 18 van verordening (EU) nr. 1215/2012 wordt afgewezen. [OMISSIS]

[OMISSIS] [Or. 2]

BIJLAGE

A. VERWIJZENDE RECHTER

- 1 Deze verwijzing is krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie afkomstig van de County Court at Birkenhead (Engeland en Wales). [OMISSIS]

B. PARTIJEN

- 2 Verzoekster is woonachtig in Engeland en Wales [OMISSIS].

- 3 De tweede verweerster heeft haar woonplaats in de Republiek Ierland en is eigenaar van een onroerend goed in [OMISSIS] Alicante, Spanje (hierna: „onroerend goed”). [OMISSIS].
- 4 De eerste verweerster was in het relevante tijdvak de in Spanje gezetelde aansprakelijkheidsverzekeraar van de tweede verweerster voor wat betreft het onroerend goed. De eerste verweerster neemt niet deel aan de betwisting van de rechterlijke bevoegdheid door de tweede verweerster of aan deze prejudiciële verwijzing.

C. VOORWERP EN FEITEN VAN HET GEDING

- 5 De zaak van verzoekster, waartegen de tweede verweerster opkomt, houdt het volgende in:
 - a. Bij een overeenkomst die namens verzoekster door een familielid van haar is gesloten, heeft de tweede verweerster ermee ingestemd om verzoekster en haar familieleden vanaf 31 maart 2018 zeven nachten in het onroerend goed onder te brengen.
 - b. De accommodatie is online geboekt en betaald.
 - c. Het onroerend goed omvatte een buitenshuis gelegen betegelde patio die toegang gaf tot een zwembad. [Or. 3] [Or. 4]
 - d. Op 3 april 2018 liep verzoekster, die toen 83 jaar oud was, over de patio in de richting van het zwembad toen ze van een ongeziene trede viel en op haar rechterzijde terecht kwam (hierna: „het ongeluk”).
 - e. Als gevolg van het ongeluk brak zij haar rechterheup en -pols en liep zij snijwonden op aan haar voorhoofd, waarvoor ze in Spanje operatief is behandeld. [OMISSIS]
- 6 Verzoekster wenst een vordering in te stellen tegen de tweede verweerster ter zake van haar letsel en schade. Verzoekster stelt dat de tweede verweerster uit hoofde van een contractuele verplichting en krachtens het recht inzake de onrechtmatige daad jegens haar de verplichting had om met zorg en bekwaamheid ervoor te zorgen dat het onroerend goed in redelijkheid veilig was om te gebruiken, en dat deze verplichting niet is nagekomen. Verzoekster stelt (onder meer) dat er een verplichting bestond om naast de trede leuning aan te brengen en/of een waarschuwingsteken en/of de trede op een of andere manier te markeren. De eerste verweerster wijst haar aansprakelijkheid van de hand, aangezien de tweede verweerster zich niet heeft onderworpen aan de bevoegdheid van de Engelse rechter of een verweerschrift heeft ingediend of laten betekenen.
- 7 De procedure werd op 14 april 2019 ingeleid vanuit het County Court Money Claims Centre in Engeland en Wales en vervolgens vond er een betekening plaats aan verweersters [OMISSIS]. Verzoekster heeft krachtens artikel 11, lid 1,

onder b), en artikel 13, lid 2, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (herschikking) (hierna: „herschikte Brussel I-verordening”) rechterlijke bevoegdheid ten opzichte van de eerste verweerster ingeroepen. De eerste verweerster heeft die bevoegdheid niet betwist en heeft een verweerschrift tegen de vordering ingediend. In haar verweer heeft de eerste verweerster toegegeven dat (i) zij de tweede verweerster heeft verzekerd met betrekking tot de verhuur van haar onroerend goed aan betalende gasten en dat (ii) zij verplicht was haar te vrijwaren met betrekking tot haar aansprakelijkheid voor het ongeval onder voorbehoud van „eventuele beperkingen of restricties van de polis”. De vordering werd vervolgens overgedragen aan de County Court at Birkenhead.

- 8 Bij verzoekschrift van 29 januari 2020 heeft de tweede verweerster de bevoegdheid van de gerechten van Engeland en Wales betwist om kennis te nemen van de tegen haar ingestelde vordering.
- 9 Vóór de aanhoring van het verzoek en naar aanleiding van nadere informatie die in antwoord op deel 18 van het verzoek om nadere informatie van verzoekster is ontvangen, heeft de eerste verweerster haar standpunt verduidelijkt en betoogd dat de beperkingen en restricties van de verzekeringspolis betekenden dat deze niet van toepassing waren op het gebruik van het onroerend goed door de tweede verweerster als vakantieaccommodatie voor betalende gasten. De eerste verweerster ontkende derhalve dat zij verplicht was de tweede verweerster te vrijwaren voor het ongeval en verzocht vervolgens om doorhaling van verzoeksters vordering jegens haar. De geldigheid en dekking [Or. 5] van de verzekeringspolis blijft (alleen) tussen verzoekster en de eerste verweerster in geding. [OMISSIS] Het verzoek van de eerste verweerster om doorhaling is opgeschort in afwachting van de beslissing in deze prejudiciële verwijzing.
- 10 Ter terechtzitting ter zake van het verzoek van de tweede verweerster heeft verzoekster betoogd dat krachtens artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel I-verordening rechterlijke bevoegdheid ten opzichte van de tweede verweerster gold. Verzoekster liet daarnaast rechterlijke bevoegdheid gelden krachtens de artikelen 17 en 18.
- 11 De betwisting door de tweede verweerster is [OMISSIS] op 7 december 2020 gehoord voor de District Judge (rechter in eerste aanleg). Bij beslissing van 22 december 2020 heeft de County Court at Birkenhead geoordeeld niet bevoegd te zijn krachtens de artikelen 17 en 18. Verzoekster wenst in beroep te gaan tegen die beslissing, maar deze verwijzing heeft in geen geval betrekking op vragen die rijzen in verband met afdeling 4 van de herschikte Brussel I-verordening. De County Court at Birkenhead heeft de argumenten van partijen betreffende artikel 13, lid 3, samengevat en geconcludeerd dat het noodzakelijk is het Hof van Justitie een aantal prejudiciële vragen te stellen om definitief uitspraak te kunnen doen over de betwisting door de tweede verweerster van de rechterlijke bevoegdheid van de Engelse rechter.

D. TOEPASSELIJKE BEPALINGEN VAN NATIONAAL RECHT

- 12 In 2015 heeft de Court of Appeal of England and Wales (rechter in tweede aanleg in burgerlijke zaken, Engeland en Wales) zich in de zaak Hoteles Piñero Canarias, S.L./Keefe [2016] 1 WLR 905 gebogen over de werkingssfeer van artikel 11, lid 3, van verordening (EG) nr. 44/2001 (Brussel I-verordening) (thans artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel I-verordening).
- 13 De feiten waren als volgt:
- a. De tweede verweerster, Hoteles Piñero Canarias, S.L., was een Spaanse onderneming die een hotel bezat en exploiteerde.
 - b. De eerste verweerster, Mapfre, was de aansprakelijkheidsverzekeraar van de tweede verweerster.
 - c. Verzoeker was een Engelse vakantieganger die gewond raakte in het hotel van de tweede verweerster.
 - d. Verzoeker stelde bij een Engelse rechter een vordering in tegen de verweersters.
 - e. De eerste verweerster aanvaardde de bevoegdheid van de Engelse rechter.
 - f. De tweede verweerster betwistte de bevoegdheid van de Engelse rechter.
 - g. Verzoeker baseerde de rechterlijke bevoegdheid op artikel 11, lid 3, van de Brussel I-verordening. **[Or. 6]**
- 14 De Court of Appeal oordeelde dat hij rechterlijke bevoegdheid had over het in Spanje gelegen hotel, wanneer de vordering samen met de rechtstreeks tegen de aansprakelijkheidsverzekeraar van het hotel ingestelde vordering werd behandeld.
- 15 Het hotel heeft tegen die beslissing hoger beroep ingesteld bij de Supreme Court [of the United Kingdom] (hoogste rechterlijke instantie van het Verenigd Koninkrijk), die op 14 augustus 2017 de volgende vragen aan [OMISSIS] het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft voorgelegd (zie zaak C-491/17, PB 2017, C 347, blz. 18):
- „a. Is voor toepassing van artikel 11, lid 3, [thans artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel I-verordening] vereist dat de vordering van de gelaedeerde tegen de verzekeringnemer of de verzekerde in die zin een verzekeringskwestie betreft dat hierbij een vraag over de geldigheid of de dekking van de polis aan de orde is?
 - b. Is voor toepassing van artikel 11, lid 3, vereist dat er een gevaar van onverenigbare arresten dreigt indien geen oproeping in het geding wordt toegestaan?

c. Beschikt een gerechtelijke instantie over discretionaire ruimte bij de beslissing om in geval van een vordering waarop artikel 11, lid 3, van toepassing is, oproeping in het geding toe te staan?”

- 16 Na de indiening van schriftelijke opmerkingen door de partijen en de Commissie werd de vordering geschikt en de prejudiciële verwijzing ingetrokken.
- 17 Volgens de gewone precedentregels in Engeland en Wales is een lagere rechter gebonden aan de bevindingen van een hogere rechter. In deze zaak is de County Court at Birkenhead een lagere rechter dan de Court of Appeal.
- 18 Er zijn geen verdere regels van het nationale recht betreffende de contractuele en niet-contractuele verbintenissen waarop partijen zich beroepen.

E. TOEPASSELIJKE BEPALINGEN VAN UNIERECHT

- 19 Artikel 10 van de herschikte Brussel I-verordening bepaalt het volgende:
„De bevoegdheid in verzekeringszaken is in deze afdeling geregeld, onverminderd artikel 6 en artikel 7, punt 5.”

- 20 Artikel 13 van de herschikte Brussel I-verordening luidt:

„1. Ter zake van aansprakelijkheidsverzekering kan de verzekeraar ook in vrijwaring worden opgeroepen voor het gerecht waar de rechtsovereenkomst van de getroffene tegen de verzekerde aanhangig is, indien de voor dit gerecht geldende wetgeving het toelaat. [Or. 7]

2. De artikelen 10, 11 en 12 zijn van toepassing op de vordering die door de getroffene rechtstreeks tegen de verzekeraar wordt ingesteld, indien de rechtstreekse vordering mogelijk is.

3. Indien de wettelijke bepalingen betreffende deze rechtstreekse vordering het in het geding roepen van de verzekeringnemer of de verzekerde regelen, is hetzelfde gerecht ook te hunnen opzichte bevoegd.”

- 21 In het arrest van 20 juli 2017, MMA IARD (C-340/16, EU:C:2017:576), luidde de vraag die aan het Hof van Justitie werd voorgelegd of een werkgever die ziekteverlof heeft betaald aan het gewonde slachtoffer, de „zwakkere partij” is ten opzichte van de wettelijke-aansprakelijkheidsverzekeraar voor de toepassing van de bevoegdheidsregels van afdeling 3 van verordening (EG) nr. 44/2001 (Brussel I). Advocaat-generaal Bobek ging in zijn conclusie in op de vraag of deze aangelegenheid „[kan] worden beschouwd als een verzekeringszaak”. In punt 36 van zijn conclusie van 18 mei 2017 (EU:C:2017:396) heeft hij het volgende opgemerkt:

„Het lijkt mij noodzakelijk noch verstandig te proberen een algemene en exhaustieve definitie te formuleren van ‚verzekeringszaken’ en dus van

„verzekering’. Dat kan worden overgelaten aan de doctrine. Uit de onderzochte rechtspraak komt echter één, van nature met de systematiek van het stelsel van het Executieverdrag en de verordeningen verbonden element naar voren, namelijk dat voor internationale bevoegdheid de basis om te bepalen wat een „verzekeringszaak” is, in wezen de titel is. Is de titel op grond waarvan een vordering tegen een bepaalde verweerder wordt ingesteld (met andere woorden de oorzaak van die vordering) het vaststellen van rechten en verplichtingen die voortvloeien uit een verzekeringsverhouding? Zo ja, dan kan de zaak worden beschouwd als een verzekeringszaak.”

- 22 Advocaat-generaal Bobek is tot de slotsom gekomen dat dit begrip autonoom en uniform moet worden uitgelegd. Hij stelt dat het „in wezen de titel is”. Met andere woorden: wat is de oorzaak van een vordering tegen een bepaalde verweerder. Hij kwam tot de slotsom dat het begrip binnen de werkingssfeer van afdeling 3 valt „indien het betrekking heeft op rechten en verplichtingen die voortvloeien uit een verzekeringsverhouding”. Het Hof van Justitie is in zijn arrest niet rechtstreeks ingegaan op de vraag in hoeverre het moet gaan om een vordering „in verzekeringszaken” om binnen de werkingssfeer van afdeling 3 te vallen, noch op de vraag wat wordt bedoeld met „in verzekeringszaken”.
- 23 In zijn arrest van 20 juli 2017, MMA IARD (C-340/16, EU:C:2017:576), is het Hof van Justitie evenwel tot de slotsom gekomen dat: 1) het begrip „zwakke partij” in verzekeringszaken een ruimere betekenis heeft dan inzake door consumenten gesloten overeenkomsten of individuele verbintenissen uit arbeidsovereenkomst; 2) werkgevers die zijn gesubrogeerd in de rechten op schadevergoeding van hun werknemers (ongeacht hun omvang en hun rechtsvorm) kunnen worden beschouwd als personen die schade hebben geleden in de zin van de verordening; 3) de betrokken [Or. 8] werkgever als de „zwakke partij” ten aanzien van de verzekeraar kan worden aangemerkt, en bijgevolg 4) „een werkgever die is gesubrogeerd in de rechten van de werknemer die het slachtoffer van een verkeersongeval was en wiens loon hij heeft doorbetaald, als ‚getroffene’ de verzekeraar van het bij dat ongeval betrokken voertuig kan oproepen voor de gerechten van de lidstaat waar hij is gevestigd, indien een rechtstreekse vordering mogelijk is”.
- 24 Het Hof van Justitie is niet in de gelegenheid gesteld de in de zaak Hoteles Piñero Canarias, S.L./Keefe voorgelegde prejudiciële vragen te behandelen. Ook was geen conclusie verkregen van een advocaat-generaal.

F. SAMENVATTING VAN DE ARGUMENTEN VAN PARTIJEN

- 25 Verzoekster stelt:
- a. Op grond van de Engelse rechtspraak in de zaak Hoteles Piñero Canarias, S.L./Keefe kan een verzoeker een in het buitenland woonachtige verzekerde krachtens artikel 13, lid 3, in het geding roepen bij een vordering tegen een in het buitenland gevestigde verzekeraar.

- b. Een doelgerichte uitlegging van artikel 13, lid 3, zou, om de in de zaak Hoteles Piñero Canarias, S.L./Keefe gegeven redenen, dienen als ondersteuning van de oproeping in het geding van de verzekerde in het kader van de tegen de verzekeraar ingestelde vordering waarbij de verzoeker van beiden schadevergoeding eist voor het ondervonden nadeel en de geleden gevolgschade.
- c. Het is niet nodig dat er een „geschil” bestaat tussen de verzekeraar en de verzekerde over de geldigheid of de dekking van de verzekeringspolis. De enige voorwaarde waaraan krachtens artikel 13, lid 3, moet worden voldaan, is dat het in het geding roepen van de verzekerde bij de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar is toegestaan door de wettelijke bepalingen betreffende de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar, in casu de bepalingen van het Spaanse recht.
- d. Bovendien en in ieder geval: wanneer sprake is van een dergelijk geschil tussen de verzekeraar en de verzekerde, staat artikel 13, lid 3, het in het geding roepen van de verzekerde bij de vordering tegen de verzekeraar toe.

26 De tweede verweerster stelt:

- a. Artikel 13, lid 3, is enkel van toepassing op vorderingen die betrekking hebben op verzekeringszaken.
- b. De vordering van verzoekster betreft schadevergoeding voor letsel en gevolgschade ten gevolge van beweerde nalatigheid met betrekking tot de vakantieaccommodatie. Zij heeft geen betrekking [Or. 9] op verzekeringszaken en dat verandert niet enkel doordat zij wordt samengevoegd met de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar.
- c. Voorts wordt het geen verzekeringskwestie omdat er sprake is van een geschil tussen de verzekeraar en de getroffene over de geldigheid of de dekking van de verzekeringspolis.

G. WAAROM OM EEN BESLISSING VAN HET HOF VAN JUSTITIE WORDT VERZOCHT

27 Met de vragen in deze prejudiciële verwijzing worden drie afzonderlijke problemen aan de orde gesteld:

- a. Indien een getroffene, krachtens artikel 13, lid 2, van de herschikte Brussel I-verordening, de verzekeraar van een schadeveroorzaker aanklaagt in de lidstaat van hun woonplaats, kan de getroffene de beweerde schadeveroorzaker dan bij die vordering in het geding roepen krachtens artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel I-verordening, wanneer de vordering tegen de beweerde schadeveroorzaker geen betrekking heeft op „verzekeringszaken” (hierna: „geschilpunt 1”)?

- b. Wat wordt in afdeling 3 van de herschikte Brussel I-verordening verstaan onder „verzekeringszaken” (hierna: „geschilpunt 2”)?
- c. Wanneer er een geschil bestaat tussen de verzoeker en de verzekeraar over de geldigheid of de dekking van de verzekeringspolis, kan de verzoeker in een dergelijk geschil de beweerdde schadeveroorzaker dan in het geding roepen krachtens artikel 13, lid 3, ter zake van een vordering tegen de verzekeraar in de lidstaat van hun woonplaats, overeenkomstig artikel 13, lid 2. (hierna: „geschilpunt 3”)?
- 28 De vragen die betrekking hebben op geschilpunt 1 [vragen a) en d)] worden om de volgende redenen aan het Hof van Justitie voorgelegd:
- a. In zijn arrest 13 december 2007, FBTO Schadeverzekeringen (C-463/06, EU:C:2007:792), heeft het Hof van Justitie bevestigd dat volgens artikel 9, lid 1, onder b), van de Brussel I-verordening [thans artikel 11, lid 1, onder b), van de herschikte Brussel I-verordening] een verzekeringnemer zijn verzekeraar kan oproepen in de lidstaat waar hij zijn woonplaats heeft, ook als de verzekeraar in een andere staat is gevestigd (voor zover een dergelijke rechtstreekse vordering volgens de op de verzekeringsovereenkomst toepasselijke wetgeving mogelijk is).
- b. In de zaak Hoteles Piñero Canarias, S.L./Keefe diende de Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) zich uit te spreken over de vraag of een getroffene die [krachtens artikel 9, lid 1, onder b), van de Brussel I-verordening] gerechtigd was tegen de [Or. 10] verzekeraar van een beweerdde schadeveroorzaker een rechtsvordering in te stellen en die vordering inderdaad had ingesteld in de lidstaat waar de getroffene zijn woonplaats had, ook die beweerdde schadeveroorzaker krachtens artikel 11, lid 3, van de Brussel I-verordening [thans artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel I-verordening] in het kader van die rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar in het geding kon roepen. De Court of Appeal heeft beslist dat de getroffene de beweerdde schadeveroorzaker in het geding kon roepen bij de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar, ook indien die beweerdde schadeveroorzaker in een andere lidstaat was gevestigd (voor zover het in geding roepen van de schadeveroorzaker bij de vordering tegen de verzekeraar mogelijk was volgens de toepasselijke wetgeving) en – wat voor deze zaak belangrijk is – ook indien het geschil met de beweerdde schadeveroorzaker geen betrekking had op verzekeringszaken.
- c. De beslissing van de Court of Appeal in de zaak Hoteles Piñero Canarias, S.L./Keefe was, eenvoudig gezegd, op het volgende gebaseerd:
- i. In het arrest van 13 december 2007, FBTO Schadeverzekeringen (C-463/06, EU:C:2007:792), werd geen geschil over de voorwaarden van de verzekeringspolis geëist om een verzekeraar krachtens artikel 9, lid 1, onder b), van de Brussel I-verordening rechtstreeks te kunnen

oproepen in de lidstaat waar de verzekeringnemer zijn woonplaats had (wanneer de verzekeraar in een andere staat was gevestigd).

- ii. Krachtens artikel 11, lid 2, van de Brussel I-verordening [thans artikel 13, lid 2, van de herschikte Brussel I-verordening] kan een „getroffene” een vordering tegen de verzekeraar van de schadeveroorzaker instellen in de lidstaat waar die getroffene zijn woonplaats heeft (wanneer de verzekeraar zijn woonplaats in een andere staat heeft).
 - iii. Krachtens artikel 11, lid 3, van de Brussel I-verordening kan een getroffene de schadeveroorzaker in het geding roepen bij een (krachtens artikel 11, lid 2, van de Brussel I-verordening) in de lidstaat van de getroffene tegen de verzekeraar van de beweerde schadeveroorzaker ingestelde rechtstreekse vordering, ook wanneer de beweerde schadeveroorzaker zijn woonplaats in een andere lidstaat heeft (indien de voor de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar geldende wetgeving dit toestaat).
 - iv. Indien artikel 9, lid 1, onder b), van de Brussel I-verordening niet vereiste dat er een geschil over de verzekeringspolis bestaat [zoals bevestigd in het arrest van 13 december 2007, FBTO Schadeverzekeringen (C-463/06, EU:C:2007:792)] wil de verzekeraar door een verzekeringnemer rechtstreeks kunnen worden opgeroepen, is er geen reden om te vereisen dat er een geschil over de verzekeringspolis bestaat omt de beweerde schadeveroorzaker (krachtens artikel 11, lid 3, van de Brussel I-verordening) in het geding te kunnen roepen.
 - v. De Court of Appeal heeft geoordeeld dat zijn uitlegging van artikel 11, lid 3, van de Brussel I-verordening in overeenstemming was met de in overweging 13 (bescherming van de zwakke partij) en overweging 15 (zoveel mogelijk voorkomen [**Or. 11**] dat in twee lidstaten onverenigbare beslissingen worden gegeven) van de Brussel I-verordening [thans overwegingen 18 en 21 van de herschikte Brussel I-verordening] uiteengezette doelstellingen.
- d. In zijn conclusie van 18 mei 2017 in de zaak MMA IARD (C-340/16, EU:C:2017:396) heeft advocaat-generaal Bobek, mogelijk in strijd met de beslissing van de Court of Appeal in de zaak Hoteles Piñero Canarias, S.L./Keefe, benadrukt dat alle artikelen van afdeling 3 van de Brussel I-verordening betrekking moeten hebben op verzekeringszaken. Advocaat-generaal Bobek heeft bij zijn advies rekening gehouden met het in overweging 11 van de Brussel I-verordening (thans overweging 15 van de herschikte Brussel I-verordening) vermelde vereiste dat de bevoegdheidsregels in hoge mate voorspelbaar moeten zijn en dat het met het oog daarop belangrijk is dat de uitzonderingen op de algemene regel dat

- een verweerder moet worden opgeroepen in de lidstaat waar hij zijn woonplaats heeft, strikt worden uitgelegd.
- e. Het is geenszins duidelijk of het Hof van Justitie in het arrest van 13 december 2007, FBTO Schadeverzekeringen (C-463/06, EU:C:2007:792), niet heeft geëist – zoals de Court of Appeal in de zaak Hoteles Piñero Canarias, S.L./Keefe lijkt te suggereren – dat er een geschil over de verzekeringsovereenkomst bestaat om artikel 11, lid 2, van de Brussel I-verordening toe te passen. Het Hof van Justitie heeft de stelling van de hand gewezen volgens welke het antwoord op de vraag of de verzekeraar in de lidstaat van de getroffene kan worden opgeroepen, afhangt van de indeling van de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar volgens het Duitse recht inzake de onrechtmatige daad, en het heeft daarbij opgemerkt dat het afhangt van de vraag of de vordering tegen de verzekeraar in het algemeen betrekking heeft op verzekeringszaken. De opvatting van de Court of Appeal dat de beslissing van het Hof van Justitie in het arrest van 13 december 2007, FBTO Schadeverzekeringen (C-463/06, EU:C:2007:792) suggereerde dat, opdat een verzekeraar krachtens artikel 11, lid 2, van de Brussel I-verordening door de getroffene kan worden opgeroepen, de vordering tegen de verzekeraar geen betrekking hoeft te hebben op „verzekeringszaken”, kan gebaseerd zijn op een verschillende opvatting over de betekenis van het begrip „verzekeringszaken” (zie geschilpunt 2 hieronder).
- f. De Engelse Supreme Court heeft de verweerder (de beweerde schadeveroorzaker) in de zaak Hoteles Piñero Canarias, S.L./Keefe toestemming gegeven om beroep in te stellen tegen de beslissing van de Court of Appeal. Alvorens dat beroep te behandelen, heeft de Engelse Supreme Court het Hof van Justitie een aantal prejudiciële vragen gesteld. Die vragen, waaronder de vraag of het vereist is dat de vordering van de getroffene tegen de beweerde schadeveroorzaker betrekking heeft op verzekeringszaken om de vordering tegen de beweerde schadeveroorzaker krachtens artikel 11, lid 3, van de Brussel I-verordening te kunnen voegen metj een krachtens artikel 13, lid 2, van de Brussel I-verordening rechtstreeks tegen de verzekeraar van de beweerde schadeveroorzaker ingestelde vordering (waarbij beide vorderingen in de lidstaat van de getroffene zijn ingesteld). De Europese Commissie heeft voor het Hof van Justitie argumenten aangevoerd ter ondersteuning van de stelling dat de vordering tegen de vermeende schadeveroorzaker betrekking moet hebben op verzekeringszaken. In die zaak is het beroep bij de Engelse Supreme Court ingetrokken voordat het Hof van Justitie de door die rechterlijke instantie voorgelegde prejudiciële vragen had behandeld. **[Or. 12]**
- g. Het antwoord op de vraag welke van de aan de „verzekeringsuitzondering” in afdeling 3 van de herschikte Brussel I-verordening ten grondslag liggende doelstellingen en beleidslijnen voorrang moeten krijgen, is onzeker en het is wenselijk het Hof van Justitie dienaangaande om opheldering te vragen.

- 29 Met betrekking tot de vragen betreffende geschilpunten 2 en 3 [vragen b) en c)]:
- a. Advocaat-generaal Bobek is in zijn conclusie in de zaak MMA IARD (C-340/16, EU:C:2017:576) ervan uitgegaan dat sprake is van een „verzekeringszaak” wanneer de betreffende vordering betrekking heeft op de uit de verzekeringsovereenkomst voortvloeiende rechten en verplichtingen. Een geschil inzake de verzekeringspolis is, volgens hem, niet vereist. Deze conclusie van advocaat-generaal Bobek was in de zaak MMA IARD genomen in het kader van een krachtens artikel 11, lid 2, van de Brussel I-verordening tegen een verzekeraar ingestelde rechtstreekse vordering. Volgens advocaat-generaal Bobek was aan het vereiste dat de vordering tegen de verzekeraar betrekking moest hebben op „verzekeringszaken” voldaan louter op grond van het feit dat de vordering tegen de verzekeraar betrekking had op vragen inzake de uit de verzekeringspolis voortvloeiende rechten en verplichtingen van die verzekeraar. Het is minder duidelijk hoe een vordering tegen een beweerde schadeveroorzaker (de verzekerde van een verzekeringspolis) waarvan voeging bij de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar wordt gewenst, betrekking kan hebben op „verzekeringszaken”.
 - b. De eerste door de Engelse Supreme Court aan het Hof van Justitie voorgelegde prejudiciële vraag [zie bovenstaand punt 15, a)] leek te suggereren dat het begrip „verzekeringszaken” (in tegenstelling tot wat advocaat-generaal Bobek in zijn conclusie in de zaak MMA IARD stelt) kan betekenen dat het geschil betrekking moet hebben op vragen over de geldigheid of de dekking van de verzekeringspolis.
 - c. Het Hof van Justitie wordt derhalve om verduidelijking verzocht over de aard en de omvang van het vereiste dat, opdat afdeling 3 van de herschikte Brussel I-verordening van toepassing zou zijn, een vordering betrekking moet hebben op „verzekeringszaken”, in het bijzonder wanneer de getroffen die krachtens artikel 13, lid 2, van de herschikte Brussel I-verordening in zijn lidstaat rechtstreeks een vordering tegen een verzekeraar instelt, overeenkomstig artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel I-verordening bij die vordering een vordering wenst te voegen tegen de beweerde schadeveroorzaker, die in een andere staat is gevestigd.
- 30 Gelet op een en ander legt de County Court at Birkenhead het Hof van Justitie de navolgende prejudiciële vragen voor. **[Or. 13]**

**AAN HET HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE
VOORGELEGDE VRAGEN:**

- a. Vereist artikel 13, lid 3, van [OMISSIS] verordening (EU) nr. 1215/2012 [van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en

handelszaken] dat de feitelijke grondslag waarop de getroffene zich beroept om een vordering tegen de verzekeringnemer/verzekerde in te stellen, betrekking heeft op verzekeringszaken?

- b. Indien vraag a) bevestigend wordt beantwoord: volstaat het feit dat de vordering die de getroffene wenst in te stellen tegen de verzekeringnemer/verzekerde voortvloeit uit dezelfde feiten, en wordt ingesteld in het kader van dezelfde procedure als de rechtstreekse vordering die tegen de verzekeraar is ingesteld, om te concluderen dat de vordering van de getroffene een verzekeringszaak betreft, ook al heeft de feitelijke grondslag van de vordering van de getroffene tegen de verzekeringnemer/verzekerde geen betrekking op verzekeringszaken?
- c. Voorts en subsidiair, indien vraag a) bevestigend wordt beantwoord: volstaat het feit dat er sprake is van een geschil tussen de verzekeraar en de getroffene over de geldigheid of de dekking van de verzekeringspolis om te concluderen dat de vordering van de getroffene een verzekeringszaak betreft?
- d. Indien vraag a) ontkennend wordt beantwoord: volstaat het feit dat de oproeping in het geding van de verzekeringnemer/verzekerde in het kader van de tegen de verzekeraar ingestelde rechtstreekse vordering wordt toegestaan door de wettelijke bepalingen die de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar regelen? **[Or. 14]**